

heller ingen Grund til at velsigne dem). Sa det siger man nu gjerne om Børn. Med Hensyn til § 21 har jeg ment, at den Forsørgelse, som nu paahviler Præsten ifølge Forordning af 24de Januar 1844, til, naar et Barn fødes, som det er Meningen skal have Forsørgelse i en anden Kommune, at han da skal melde det til Fattigvæsenet, er mindre heldig. Det Heldigste er altid efter min Opfattelse, at Præsten er forpligtet til at melde til vedkommende Kommune, hvilke Børn der ere fødte, og da maa den sætte sig i Forbindelse med de andre Kommuner, for at udfinde, hvor Forsørgelsesstedet skal være. Det skal jeg ikke opholde mig videre ved. Tilsvarende var det som sagt saaledes, at Stedets Præst skulde melde det til Fattigbestyrelsen paa det Sted, han boede (Vertelsen (By)). Det er forandret ved en Rancellistrivelse). Nei, det er kun Kirke- og Undervisningsministeriet, der ved en Skrivelse af 13de Februar 1869 nærmere har bestemt, hvorledes Forholdet skulde ordnes, efter at vi havde faaet Kommunalloven, hvorefter Præsten ikke havde med Fattigvæsenet at gjøre. Jeg kjenner i hvert Fald ikke Andre. — Med Hensyn til Fremmedes Forsørgelsesret her i Danmark skal jeg ikke opholde mig derved, ligesaa lidt som ved Slesvigerne, som efter Fredstraktaten have fundet Forsørgelsesret her. Jeg vil kun bemærke, f. Ex. med Hensyn til § 25, at i Norge og Sverig — eller i alt Fald i Sverig, jeg huster ikke bestemt, om det ogsaa gjælder Norge — har man det saaledes; at naar man ikke kan finde Forsørgelsesstedet, betaler Staten Fattigomkostningerne. Det havde jeg ikke turdet gaa med til. Jeg vil blot henbise dertil, thi Noget kunde tale derfor. — Med Hensyn til Forsørgelsesmaaden vil det jo ses, at det afviger en Del fra de nuværende Bestemmelser, og det kan ikke nægtes, at det er eendommeligt at tænke sig, at vi her have efteraaret det engelske System; thi vore Fattiggaarde ere egentlig — jeg veed ikke, hvordan jeg skal udtrykke mig — en Udvikling af de engelske Arbejdshuse, men jeg tror ikke, at Udviklingen har været saa heldig her i Danmark som i England. Jeg er en Modstander af dem og hvorfor? Fordi man ikke har en saadan lobbestemt Udskillelse af de Fattige som i England. Den Lov, jeg nævnte før, den eldgamle fra Dronning Elisabets Tid, paa Grundlag af hvilken de have udviklet deres Fattiglovgivning, havde 3 Klasser Fattige, som den nærmere specificerede, og hvorunder de forskellige Medlemmer skulde henhøre. Nu have de for Resten 4 efter den nyere Lovgivning. Efter den første Lovbestemmelse var det saaledes inddelt, at

de fattige Børn skulde i Pleieanstalter. Det er saa naturligt og rimeligt. Derefter adskilte man af de Vogne: Arbejdsudygtige, Syge, Gamle, Tilskadekomne — saaledes har man nærmest prøvet det, der blev forsøgt paa en mild Maade. Saa havde man de Arbejdsudygtige, som ikke havde Erhverv, og kunde ernære sig selv. Til disse var det egentlig, man oprettede de saakaldte Arbejdshuse. Imidlertid er der senere blevet indført en Bestemmelse i Lovgivningen med Hensyn til døvne og mindre ordentlige Personer, deriblandt Driftfældige, og jeg tror ogsaa, at dersom vi overhovedet ville have en rationel Fattiglovgivning, er det vor Blygt at sørge for, at de blive behandlede efter omtrent den Klassefordeling som det engelske System har. Jeg har maasse ikke opnaaet det helt ved dette Lovforslag, men jeg tror, vi maa tilstræbe det, da det er min Mening, at Børnene forsaavidt de kun skulle anbringes i Pleie den Klasse og Fordeling, som det engelske System har. Jeg har ikke optaget det i Lovforslaget; men jeg tror, at der maa stræbes hen dertil. Efter min Mening bør Børn, for saa vidt de kunne, anbringes i Pleie- og Forsørgelsesanstalter, eller hvad man vil kalde disse, og det Samme maa være Tilfældet med de Gamle og Svage. Derimod mener jeg, at de Individier, som ikke have stor Lyst til at arbejde, men som godt kunne arbejde, blive henvisne til Amts-fattiggaardene eller Amtsfattiganstalterne. Det følger af sig selv, at der paa disse Arbejdsanstalter, som jeg mener, ikke i og for sig skal være nogen videre stærk Tvang. De skulle optage de Individier, som ikke passe til at forsørges sammen med andre Individier. Men ved Siden af disse maa der være en fjerde Klasse, nemlig Betlere og Løsgængere. Det er min Opfattelse, at med Hensyn til de tre første Klasser kunne Kommunerne selv bestemme, hvorledes de skulle forsørges, og der have de altsaa ingen anden Autoritet, som de skulle henvende sig til, end de virkelige kommunale Autoriteter, nemlig Amtsraadet og Indenrigsministeren, som staa over dem, hvorimod man ved Betlere og Løsgængere, tror jeg, ikke kan gaa til, at Kommunerne skulle bestemme, hvem der skal anses som Betlere og Løsgængere. Jeg har her fulgt den ældre Bestemmelse, at det skal være Politimesteren, der afgiver et retsligt Skjøn, som henviser disse til Tvangsanstalterne. Jeg har søgt i Forslaget at udvikle denne Tanke; det kan være, den ikke er tilstrækkelig sikkert udført, men det har ikke meget at sige, da det jo vel kommer i Udvalg. Jeg mener dog, det er en Forbedring